

DR. PÁLL MIKLÓS

Javaslatok az erdőgazdálkodás fejlesztésére

A rendszerváltás kapcsán jelentős változások várhatók a politikai és gazdasági életben. Történelmi időkét élünk, amikor az egyes ágazatok helyzete és jövőbeni feladatai újra mérlegelés tárgyát képezik. Így van ez a magyar erdőgazdálkodás esetében is.

Az elmúlt 45 év alatt a magyar erdőgazdálkodás közép-európai szinten is elismert sikereket ért el, amit a nálunk járt külföldi szakemberek véleménye is alátámaszt. Ezért a leghatározottabban vissza kell utasítani az olyan véleményeket, melyek az erdészeket „féltik” az erdőt. Hiba lenne azonban elhallgatni — különösen az új gazdasági mechanizmus bevezetése után — az erdőgazdálkodásban uralkodóvá váló negatív tendenciákat. A gazdálkodás fő célkitűzése az éves nyereségnek minden áron, minél nagyobb fokozása volt. Erre ösztönözött és ösztönöz minden elvárás, érdekeltségi rendszer. Ennek következtében pl. a véghasználati előírások aránytalanul megnöttek a nevelővágások rovására, a gazdaságilag értékes fajok kitermelése meghaladta a kevésbé értékes fajokét stb.

A kialakult demokrácia nagymértékben növelte mindannyiunk felelősségét. Most ugyanis végre lehetőség nyílik arra, hogy évtizedekre előre tekintve helyes irányba lehessen haladni. Sajnos sok ferde nézetet is hallani. Ezért feltárva mindazt a múltból ami jó volt, erre támaszkodva, ki kell jelölni a fejlődés irányát, a legfontosabb feladatokat.

Erdőgazdasági politika

Az erdőgazdálkodás célja a jövőben is kettős:

- környezet, egészségvédelem és
- fatermesztés.

Erdők nélkül nincs emberi élet. Ezért az erdő környezetvédő jelentősége egyre növekszik. Az erdőt „zöld tüdőnek” is szokták nevezni, mivel döntő szerepe van a levegő tisztaságának megővésében.

A fa mint újratermelhető nyersanyag még hosszú évtizedekig nélkülözhetetlen lesz a gazdasági életben. Ezt tapasztalhatjuk az előttünk járó fejlett nyugati országok példáján.

Minden erdő kifejti mind a két funkcióját különböző mértékben. Az erdészek szakszerű munkája teremti meg e két funkció párhuzamos érvényesülését.

A hosszú távú társadalmi érdekek ellen ható vállalati éves nyereség minden áron való teljesítése és az ehhez kapcsolódó anyagi érdekeltség helyett az erdőgazdálkodásban a fő hangsúlyt ismét a tartamosságra és — a véderdőket kivéve — a bővített újratermelésre kell fektetni. E két fő szempont érvényesülését az erdőgazdasági üzemterveken keresztül kell garantálni és az új erdőtörvényben rögzíteni.

Tulajdonviszonyok

A tulajdonviszonyok változásával feltehető az önkormányzati, közbirtokossági, szövetkezeti, magán erdők kialakulása, de az erdők zömének továbbra is állami tulajdonban kell maradni. Számítalan példával bizonyítható, hogy szakszerű erdőgazdálkodást csak nagyobb erdőtömbökben lehet folytatni. Minden eszközzel harcolni kell az erdők elaprózódása, a nagy erdőtömbök megbontása ellen. A magán erdők nagyságát 5 ha-ban kellene maximálni és ezeket is közbirtokosságba tömöríteni.

Barlai Ervin (a MÁLLERD volt ügyvezető igazgatója) 1946-ban tett megállapításai ma is érvényesek: „Erdőket kezelni csak megfelelően nagy birtokegységekben lehet”. Továbbá: „Százéves lejáratú befektetésekre csak az állam vállalkozik,

vagyis több nemzedékre való tervszerűséget, évtizedeken át tartó és mindig újabb évtizedekre, évszázadokra előre néző erdőnevelést csak az állami gazdálkodástól várhatunk.” (Barlai: Erdőgazdaságpolitikai Irányelvek 1946).

A kommunikációs eszközök széles körű igénybevételével mindenkivel meg kell értetni, hogy az erdő nemzeti kincs, az emberi környezet, egészség, végső soron a lét alapvető tényezője, a gazdaság nélkülözhetetlen nyersanyagforrása. Ezért elsőrendű feladata nem az azonnali profit biztosítása, hanem az egész társadalom érdekének hosszú távú szolgálata.

Néhány fontos gazdálkodási irányelv

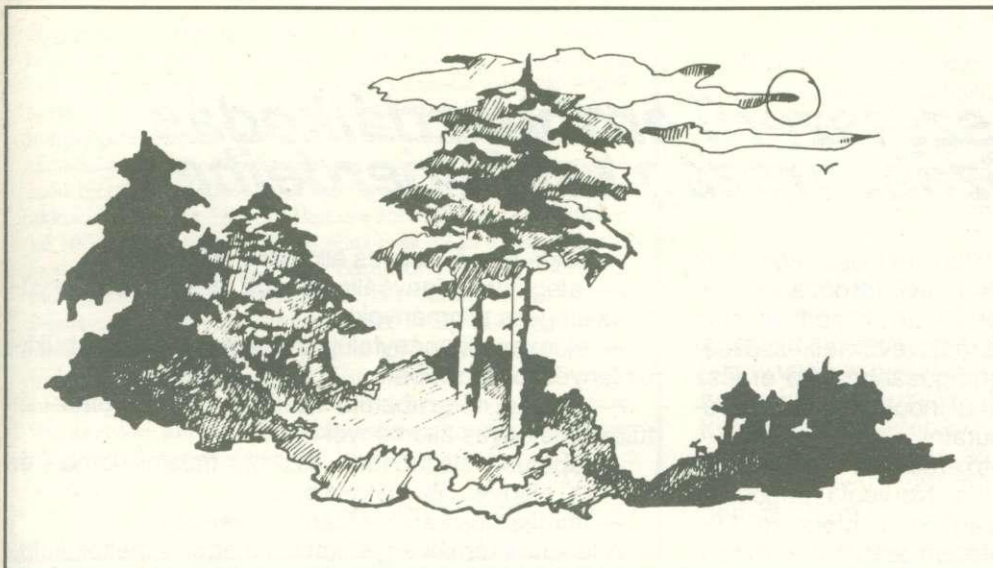
Továbbra is kiemelt feladat kell hogy legyen az erdő területének növelése. Az országban igen jelentős a kihasználatlan, erdőtelepítésre alkalmas terület. Ezért mindent el kell követni, hogy a kormány által is elfogadott erdőtelepítési program minél előbb megvalósuljon. A meglévő erdőkben a gazdálkodás alapját továbbra is az üzemterv jelentse. Az üzemterv készítésénél azonban minden esetben a tartamosság és a bővített újratermelés szempontjai érvényesüljenek. Az üzemtervkészítő a gazdálkodóval és az illetékes erdőfelügyelővel szoros együttműködésben állítsa össze a gazdasági egységre vonatkozó, 10 évre szóló üzemtervet. Az üzemtervet a megelőző időszak elemzéseit figyelembe véve a helyszínen felvett adatokból kizárólag szakmai szempontok alapján, az előzőekben leírt célkitűzések érdekében kell összeállítani. Az üzemterv akkor lépjen életbe, ha azt a gazdálkodó egyetértően aláírja és az erdőfelügyelőség jóváhagyja. (Vita esetén a felettes szervek döntsenek.)

A gazdálkodó, az erdőrendező és erdőfelügyelő öt évenként közösen vizsgálják felül az üzemterv főbb előírásait és a teljesítéseket. A szükséges módosításokat közösen foganatosítsák.

Az üzemtervekben érvényesítendő fajapolitikát, vágáskorokat, a nevelővágások irányelveit stb. a gazdálkodókból, az üzemtervezőkből és az erdőfelügyelőségből létrehívott bizottság állapítsa meg erdőgazdasági tájanként. Vissza kell térni a táji erdőműveléshez. Az adott tájon előforduló őshonos fajok a legmegbízhatóbb termőhelyi indikátorok, elsősorban ezeket kell tervezni lehetőleg elegeyen, tekintettel az erdők megromlott egészségi állapotára. A dunántúli erdőgazdasági tájakon a rontott erdők átalakításánál helyes a nagy fatömeget adó, gyorsan növő fajok alkalmazása is. (ZDf, Vf, Lf.)

Az értékes állományok nevelővágásaiban meg kell követelni a válogató gyéritések alkalmazását. A nagy gépeket a tű- és törzssérülések, a talaj tönkretételének elkerülése végett ki kell tiltani a gyéritésekből. Ahol csak lehetséges, természetes felújítást kell alkalmazni. A nagy, koncentrált tarvágásokat meg kell tiltani, pillanatnyi haszonnal szemben biológiai mérhetetlenül károsak. A fakitermeléseknél a mennyiségi szemléletet meg kell változtatni. Arra kell törekedni, hogy minden vastagfa felkészítést nyerjen és a vékonyfa is minél nagyobb mértékben hasznosuljon, amit államilag is támogatni kell.

A gazdálkodást sok helyen szinte lehetetlenné teszi a túlszaporodott nagyvadállomány. Tudomásul kell venni, hogy a vadászat mellékágazat, a fő ágazat (fatermesztés) munkáját nem akadályoztatja. A vadászati jogot a földtulajdon-, illetve kezelői joghoz kell kötni és elő kell írni az erdei vadkárók térítését. Ebben az esetben remélhető a vadkár jelentős csökkenése, mivel abban a tulajdonos közvetlenül érdekelt.

Ökonómiai kérdések, anyagi érdekeltség

Az Erdőfenntartási Alapot — sok ország irigylitőlünk — feltétlenül meg kell védeni, mivel az ágazat önfinanszírozását biztosítja.

A gazdálkodó feladata az üzemterv szerinti gazdálkodás. Anyagi érdekeltségévé elsősorban ezért legyen felelős. Az üzemterv adta kereteken belül viszont önállóan gazdálkodjon, keresve a legcélszerűbb, legolcsóbb, legnyereségesebb megoldásokat.

Az anyagi érdekeltség elsősorban az üzemtervi előírások megtartásához legyen kötve. Az üzemtervi előírások megtartását részletesen az üzemterv öt éves felülvizsgálata során kell ellenőrizni. Évenként elég egy-két alapvető szakmai mutatót vizsgálni. Így lehetőséget kap a gazdálkodó a rugalmasabb gazdálkodásra. A törvény teljes szigorával kell természetesen fellépni azokkal szemben, akik az üzemtervi előírásoktól eltérve, pillanatnyi előnyök érdekében tudatosan megsértik a tartamosságot.

Szervezési javaslatok

Javaslatom kidolgozásánál figyelembe vettem a jelenlegi, a volt MÁLLERD, valamint az osztrák és német erdészeti szervezet tapasztalatait is. Az államerdészetnél egységes szervezet kialakítását javaslom. Az erdőgazdálkodást állami-gazgatási irányítás alá kell vonni, mivel hosszú távú feladatok érdekében tevékenykedik. Az átmeneti időben — főleg az erdészeteknél — nem lenne helyes radikális létszámcsökkentést végrehajtani.

Amint a jó épület feltétele a biztos alap, úgy az erdőgazdálkodásban a szervezet alappillére az erdészkerület. 600–800 ha-os erdészkerületeket kell létrehozni, melyeknek élén erdésztechnikus kerületvezető erdészek álljanak, akik a kerületben előforduló minden munkát szerveznek, irányítanak. Így minden erdőterületnek lesz ismét felelős gazdája és az „elfelejtett” védelmi szolgálatra is újra jut idő.

Az erdészkerületeket 4–6 ezer ha-os erdőgondnokságok fogják össze. Az erdőgondnok munkáját két műszaki vezető segítse. Az erdőgondnok és a műszaki vezetők erdőmérnök végzettségűek legyenek. Az erdőgondnokság megfelelő adminisztratív erővel rendelkezzen, önálló elszámoló egység legyen. Üzemterv szerint, nagy önállósággal gazdálkodjon. Anyagi érdekeltségét az előző pontban leírtak szerint kell megállapítani.

Az erdőgondnokságok felett erdőigazgatóságok álljanak. Vezetőjüket a főhatóság nevezze ki pályázat alapján. Az erdőigazgatóságok feladata szakmai irányelvek megadása, koordinálás, ellenőrzés. Összekötők az erdőgondnokságok és a főhatóság között.

Országos szinten vissza kell állítani az önálló Országos Erdészeti Főigazgatóságot. A rendszerváltás előtti sok dilettáns első számú vezető után ki kell harcolni, hogy kiemelkedő egyéniségű, államtitkár rangú erdőmérnök álljon végre az ágazat élén.

Mivel a gazdálkodás alapját az üzemterv jelenti, rendkívül megnő az erdőrendezőségek felelőssége. Ugyanez vonatkozik az erdőfelügyelőségekre is, mivel az erdőnek, mint nemzeti

kincsnek legfőbb őrzőjévé kell, hogy váljanak. Ezért arra kell törekedni, hogy mindkét szervhez nagy gyakorlattal rendelkező, feddhetetlen, elismert szakemberek kerüljenek, akik erkölcsileg és anyagiilag is legyenek megfelelően megbecsültek.

Az elmúlt 40 év a bizalmatlanságra épült. Ezért volt a sok felesleges részletes ellenőrzés és adminisztrálás. Mivel a gazdálkodó üzemeknél is mindenhol kollégák dolgoznak, azt kell feltételezni, hogy szakmailag a legjobbat akarják. Ezért teljesen felesleges az állandó, részletes ellenőrzés az erdőfelügyelőség részéről (pl. minden munkahely helyszínelése). Csak egy-két fontosabb mutatószámot, illetve munkavégzést lenne célszerű év közben — szűrőpróba szerűen — vizsgálni. Részletes vizsgálatot az öt, illetve tízéves üzemtervi teljesítések kiértékelésekor kellene végezni. Tehát kevesebb, de lényegretörő, hatékony erdőfelügyeleti ellenőrzést kellene bevezetni, és az erdőfelügyelőséget széles körű hatósági jogkörrel kell felruházni, hogy szükség esetén a törvény teljes szigorával tudjon a mulasztókkal szemben fellépni.

Erkölcsei és etikai kérdések

Sajnos az erdésztársadalomban is fellelhető az elmúlt évtizedek erkölcsromboló hatása. Kevés a szakmáért önzetlenül valamit is vállaló kolléga, de előfordul az anyagiasság, a kapzsiság, az önzés, a karrierizmus, a korrupció is. Nagy probléma sajnos a hiányos hívatástudat, és nem kellő szakmaszeretet. Vissza kell térni az alapokhoz. Többet kell foglalkozni „tő mellett” az erdővel.

Berzsenyi szavaival:

„Minden ország támasza, talpköve
a tiszta erkölcs...”

Minden szakmáé is. A tiszta erkölcs és a szakma szeretete! E kettő nélkül nincs előrelépés, kibontakozás. Csak példamutatással, közös összefogással és munkával juthatunk előre.

✱

Fentiekben próbáltam röviden összefoglalni az erdőgazdálkodás továbbfejlesztésére vonatkozó legfontosabb javaslataimat. Teljességre nem törekedhettem, csak a legfontosabb kérdésekre tértem ki. Javaslataimat a magyar erdőkért érzett aggodásból, több évtizedes szakmai gyakorlatom során szerzett tapasztalatok alapján, segítő szándékkal állítottam össze.

DR. PAPP TIVADAR

Természetszerű erdőgazdálkodás Alsó-Szászország szálalóerdeiben

A PRO SILVA egyesület 1990. évi összejövetelét Németország Bad Gandersheim nevű fürdővároskájában tartotta 1990. szeptember 23–26. között. A mind szakmai színvonalában, mind a résztvevők felkészültségét tekintve Európa egyik legrangosabbá váló erdész egyesületét úgy vélem, feltétlenül indokolt hazai közvéleményünknek bővebben bemutatni.

Európa 10 országának vezető erdészeti szakemberei (NSZK, Svájc, Belgium, Ausztria, Norvégia, Jugoszlávia, Görögország, Franciaország, Spanyolország, Magyarország) 1989 szeptemberében alapították meg a PRO SILVA-t, azaz a Természetszerű Erdőgazdálkodásban hívó erdészek európai egyesületét.

Melyek a céljai az egyesületnek?

— az országok közötti együttműködés és a kölcsönös támogatás elősegítése;

— tevékeny segítségnyújtás a gyakorló erdészek, erdőtulajdonosok és erdőrajongók munkáihoz és kezdeményezéseihez;

— tapasztalatcserék elősegítése és szervezése kiváltéppen az egyesület alapelveit alkalmazó és bemutató birtokok példáin keresztül;

— az erdészeti kutatás és szakoktatás ösztönzése az erdei ökoszisztéma összehangolt, szerves tanulmányozása;

— az erdő teljes körű megközelítését szolgáló törvényhozás támogatása;

— a kölcsönös kapcsolat fenntartása mindazokkal, akiknek meggyőződése, hogy szükség van az európai erdők állékonyosságának és a sokoldalú igényt kielégítő képességének növelésére.

Az első évben rögzített programnak megfelelően 1990. évben Alsó-Szászország egyik kiváló erdőművelője, dr. Hermann Wobst szervezte a mintegy 45 fő számára. Az összejövetel programja önmagában garancia volt a találkozó sikerére, mivel a reggeltől estig tartó gyalogos erdőjárás helyszíni szakmai tapasztalatcserék egészítették ki. A résztvevők egyéni mentalitását és elkötelezettségét e nemes ügy iránt talán fémjelzte Brice de Turckheim francia erdőmérnök, az egyesület elnökének megjegyzése szeptember 24-én reggel 8 óraker szünetben: „Eső nélkül nincs erdő!” Részéről az időjárás ezzel kiértékelésre került, kezdődhetett a szakmai látóval.

Néhány szót a háromnapos programról összevont formában:

— fokozatos felújítógázás, célállományt javító használat a stauffenburgi erdőhivatal 160–180 éves bükkös szálalóerdeiben;

— elegyetlen bükkösök átalakítása lombelegyes fenyvesekké;

— bükk-fenyő elegyes állományok felújítása;

— elegyetlen fenyőállományok átalakítása fenyő-bükk elegyes állományokká;

— elegyes állományfelújítás meredek oldalak bükk-és fenyőállományaiban;

— ápolás, felszabadító tisztítás fiatalos lomb- és tűlevelű elegyes állományokban;

— ápolás, felszabadító tisztítás fiatalos lomb- és tűlevelű elegyes állományokban;

— immisziós károk a Harz hegységben.

A felsorolt témák egyenként is megérdemelték volna egy-egy napos tapasztalatcserét, de az egyesület alapelveihez híven a minél többirányú gyakorlati és elméleti információ szerzése és átadása volt az alapvető cél. Mindkét terület nemzetközi hírű művelői, prof. dr. Mlinsek, prof. Frivold, Mr. R. Helliwell, prof. dr. M. von Miegroet és nem utolsósorban dr. Hermann Wobst erdőhivatal-vezető igen tanulságos helyszíni véleményeket alkotott a látottakról. Tanulságos azért, mivel minden esetben az erdővel mint életközösséggel foglalkozott, de komoly hangsúlyt kapott emellett az ökonómia, mint az egész tevékenység tartópillére.

A szakmailag rendkívül sokat nyújtó programot a következő csoportosításban tartom célszerűnek elemezni: erdőgazdálkodás, erdő- és vadgazdálkodás, erdőrendezés-erdőfelügyelet.

Erdőgazdálkodás

Két, egymástól mind termőhelyi adottság, mind a gazdálkodás hagyományában merőben eltérő területet volt alkalmunk alaposabban megismerni; nevezetesen Stauffenburg, illetve Bad Lautenberg (Harz hegység) erdőhivatalok állományait.

A kagylós mész, illetve tarka homokkő alapkőzetten álló stauffenburgi bükkösök évszázados hagyományokkal kezelt szálalóerdők, s mint ilyenek kísérleti területek a jelenlegi erdőhivatal vezető édesapja, dr. Willy Wobst öröksége révén. A gazdálkodásra jellemző: kitűnő szakmai felkészültség, tökéletes és naprakész helyismeret, türelem és nem utolsósorban gondos gyakorlati kivitelezés. A cél a minél értékesebb faanyag felnevelése. Jelen esetben ez 70 cm eléréndő célátmérőt jelent, amely 170–180 év alatt rakódik rá a 12–15 m ágtszta törzsű bükkgyedekre. Az évek során jelentkező makktermésekkel gyakorlatilag csak az utolsó évtizedben foglalkoznak, mivel véghasználati beavatkozás csak tökéletesen felújult, több korosztályú fiatalosban történhet. Az évi kitermelés gyakorlatilag egyező az állomány hektáronkénti folyónövedékével (9–12 m³), amely gyakorlatilag két törzs kitermelését jelenti. A 4–5 m³ térfogatú törzsek kitermelése és közelítése szinte minimális, egy év után alig észrevehető újulatkárosítással jár.

Hegyvidéki erdőnek Közép-Európában általában a magashegységek középső zónájában – 1200–1500 tszfm magasságban — elterülő állományokat értik. Ezeknek egyrészt természetadta, másrészt emberi behatásra keletkezett rendkívüli érzékenységére mutatott rá a svájci erdőművelési intézet. A jóléti társadalom ezekkel szemben a természeti törvényeket meghaladó igényekkel lép fel. Nem könnyű ennek hatását felismerni akkor, amikor az egyes fák életkora 250–300 év, az állományoké 100–180, az ember átlagos élete csak 72 és a kezelő erdész szolgálati ideje mintegy 40 év. Technikai fejlettségünk tudatában sokszor elkap bennünket a mindenhatóság érzése és megfeledekszünk a teremtés törvényeiről. Pedig az alapismeretek rendelkezésre állanak. Ezeknek a túlérzékeny erdőnek két legnagyobb veszélyforrása a túlszaporodott vad és az erdész időhiánya. Az adminisztratív túlterhelés miatt a kezelő keveset van az erdőn, a hegyvidéki erdők pedig csak abban a mértékben elégíthetik ki a mi igényeinket, amennyiben mi teszünk eleget az övének...

(IH 1991. 8. Ref.: Jérôme R.)

A Bad Lautenberg erdőhivatal erdőterülete a Harz hegység szegélyvidékeire terjed ki. Állománytípusai a tengerszint feletti magasság függvényében közel azonos arányban lomb-, illetve fenyőelegyek. 1200 m alatt a bükkösök, a felett fenyvesek az uralkodók. Alapvető cél a fenyőelegy visszaszorítása mindkét területen, amelyet a viharkárok és a sokat emlegetett, de a látottak alapján méreteiben csak 2–3%-ot jelentő immissziós károk indokolnak. Az elmúlt évek hatalmas viharkárai elsősorban a sekély kötélgyökérzetű fenyvesekben jelentkeztek. A bükkösök lényegesen stabilabb állományokat alkottak, s ez törvényszerűvé teszi a lombbal elegyítést. Arányait tekintve 50–50%-os lomb-fenyő elegyet kívánnak elérni.

Németország gazdasági stabilitása Európa-szerte ismert, ezért számunkra úgy tűnt, hogy helyenként az erdőgazdálkodásban is ez a bőség kap teret. Konkrét példát említve: lombbal (bükkal) történő szerkezetátalakítást mutattak be olyan 70 éves lucfenyvesállományban, ahol tökéletes volt a természetes felújulás lucfenyővel. Az indoklás egyszerűen csak a fajajcsere tényére, illetve az alátelépítés technológiájára terjedt ki. Megítélésem szerint érdemes néhány mondattal erre is kitérni.

Ezek szerint: a fiatal korban erős kéreghántást szenvedett lucfenyves 70 éves korára rendkívül erős terpesztésű, forradásokkal teli törzset fejlesztett, amelynek egészségi állapota hosszú távon kérdésessé válhat. Ennek ellenére itt is 70 cm célátmérőt várnak el, amely lehet hogy 120–130 éves korban következik be. Közben gépi gödörfúrással 1x1 m hálózatban 30–50 cm magas bükkcsemetékkel alátelépítést végeztek. A gödörfúrás marófejjel történt, amely teljesen morzsálékossá tette a rendkívül köves talajt. Minden gödör aljába 0,5 kg meszet helyeztek el. Ez a kivétel 12–15 ezer DM-ba került ott, ahol tökéletes lucfenyőújulat volt. Ugyanakkor több hektáros széldöntött lucfenyves helyére ismételtlen visszavitték a lucot és duglászfenyőt, de erre elfogadható magyarázat már nem volt, hacsak a gazdaságilag gyorsabb megtérülést nem tekintjük annak.

Vadgazdálkodás

Az erdő többcélú hasznosítására (termelés, üdülés, védelem) irányuló konkrét tevékenységek mellett egyértelmű a vadászat helyzete. A vadászati jog a terület kezelőjét, illetve tulajdonosát illeti, és mint mellékágazat jelentkezik a gazdálkodás során. Tehát az erdőgazdálkodás abszolút elsődlegességet élvez.

A Harz hegység bükkös övében szabályosan kiirtották a szarvasállományt, a lombelegyes állományok biztonságos — természetes — felújítása érdekében. Ennek ellenére itt és másutt is súlyos gondjaik vannak az őzállomány károsítása miatt. Következésképpen az intenzív vadászat ellenére csak kerítés mögött hozható fel helyenként az újulat vagy állománykiegészítés. Az erdőtulajdonosok esetében különösen szükségszerű a vad- és erdőgazdálkodás abszolút egyensúlyának megteremtése, mivel a vadkárosításból eredő értékcsökkenés nem hárítható tovább.

Erdőtervezés – erdőfelügyelet

Honi szokásunknak megfelelően együtt tárgyalom a két intézményt annak ellenére, hogy a mienktől alapvetően eltérő, főként a felügyelet tevékenységi köre. A szálalóerdőkben 160–180 éves fatermesztési ciklus, a szinte valamennyi korosztály jelenléte a tervezés folyamatát inkább egyszerűsítette. Az állapotfelvételek, illetve a tervezés leglényegesebb alapadata az évi folyónövedék pontos megállapítása. Ezt követi a kitermelhető fatérfogat-előírás, amely gyakorlatilag az évi folyónövedékkel azonos, azaz hektáronként 9–12 m³. Az állományok összfatermése, továbbá a felújultság foka alapján lényegesen több faanyag is kitermelhető lenne. Ennek azonban még a gondolata sem merül fel, mivel egyértelműen vagyonegyesültségi rendszerben folyik az erdőgazdálkodás mind az állami, mind a magán erdőbirtokokon.

Éppen az erdőleltározás felvételei adják az alapot az erdővagyonérték pontos megállapításához, amely egyben a magánerdő-tulajdonosok adóalapját is képezik. Mivel ezt minden évben pontosan fizetni kell, így maga a gazdálkodó nem érdekelt abban, hogy egyik évben többet és értékeesebb anyagot termeljen az átlagnál.

Az erdőfelügyelet elsősorban az éves munkákra be tervezett költségkeret-felhasználást ellenőrzi adminisztratív úton, illetve főként a kirívóbb eseteket fő mellett. Elgondolkodtató, hogy nem a szakmai minőség kontrollja az elsődleges, amelynek a magyarázata az, hogy az állami erdészet vezetői és alkalmazottai az erdőt nemzeti vagyonként kezelő, magas szinten képzett szakemberek. Senkinek nem jut eszébe, hogy átlátszó népgazdasági érdek mögé bújtatott egyéni érdekből többet markoljon. Tény az is, hogy a számonkérés sem áll meg a kerületvezető szintjén! Az erdőben a szakmai színvonal az egyedüli mérce! Az erdőt fel kell újítani!

Összefoglalásként két számadatot célszerű párhuzamba állítani: a már említett 70 cm-es célátmérőjű törzsek kitermelése ellenére az ágazat tiszta eredménye az elmúlt évben 60 DM/ha veszteség volt, amely több millió márkának felel meg! Magyarország erdészeti ágazata 3 milliárd forint tiszta eredménnyel zárta az elmúlt évet!